(ז) ויש מי שאוסר. פי' בללול דוקא והוא לדעת ר"ת ורש"י אוסב מיסורה מיהה היכה : כג. אינם בכדה מי חדב. ע"ל סי׳ פ"ה ספי׳ בקרוש ולה ס"ל פירשה בעלמה הוה ופסק רמ"ה כר"ח ובמ"ם שם: כד. אינו הדב. דנפקא ליה מתורת אוכל וחשיב כפרש ורש"ל פרק כ"ה סי׳ ק"ו פסק כרש"י וו"ל קולא גדולה להתיר וטנופת: כה. ייש מי שאובר. פיי/בללול וכמ"ש לעיל בסי׳ פ"ח בקרוש כי מי יודע מה שיעור הקרישה הפשר הפילו לסברתו דוקה

אם הוא קרוש ואין בו לחלוחית הלב כלל והעיקר כרש"י עכ"ל: (ח) שנמלח בקיבתה. והשיעור שישהה במליחה לחשוב כרותח נתבאר ביי בסי׳ ס״ט סעיף י״ח ושיעור מליחתו שיהיה כרותח בסימן ל"ה סעיף ה' : (מ) אסור להעמיד בו. פי׳ שלה יתן מאותו חלב שנמלח בקיבה או הועמד בה יום אחד לחלב בשביל שיקפיא לעשות ממנה גבינה : (י) עד שיהא ם' בחלב. *קשה לי לדעת הרח"ש שכתב כן לדעתו שכתב בקי׳ (ק"ח) [ל"ח] דמין במינו בס' כמ"ם ב"י והא כאן מיירי לענין מליחה (*) והרח"ש ס"ל בסי ק"ה ובכמה דוכתי דאין מליחה אוסרת יותר מכדי קליפה ובבישול דוקה בעינן ס' ול"ל דכיון שיש כאן חלב הוי ליה כאיסור שמן דאסור להרא"ש כל החתיכה כמ"ש בסי׳ ק"ה ואע"ג דבסוף סי' ק"ה מכיח ב"י בשם רשב"ה ח"ל דברים חלו שחמרנו אפילו בבשר בחלב שהחלב אינו מפעפע מ"מ הרח"ש והטור לח

שיתנו על האור ויתחיל להרתיח וכדלעיל סי׳ ס״ע סי״ח ולריך שיהא ס״ל הכי וכן מוכח בסי׳ ל״ב סעיף ב׳ כמ״ש שם אך קשה דבסי׳ נמלח כ"כ שחינו נאכל מחמת מלחו וכדלקמן סי׳ נ"א ס"ה ונראה דאף ק"ה סעיף ז' מוכח דלא אמרינן חלב הוי איסור שמן כמו

דעת המחבר בספרו ב"י דים להתיר בכל ענין ולכך סתם כאן ואין כן דעת הרב בהג"ה: ד. עד שיהא ם' בהדב בו'. כלומר עד שיהא ס' ביאור הגר"א מעמידין בו, או"ה: [כג] אבל בדיעבד בו". ריש לספוד אסברת הפוסרום הוא אכיר אלא ע"י מליחה. שם: [כד] שנמלה. כשיעור שנתבאר בסו" ס"ט סו"ד: [כד] או

שעמד. כמ"ש בר"ס ק"ה: [כו] אם הוא הצלול כו'. הולך לשיטתו שפסר בכ"ש כר"ה:

באר הימב

לדחות דנטל"פ עכ"פ לכתחלה אסור וק"ל): (יט) פפוד. אבל איסירא איכה במבשל ובאוכל : (כ) בכלה. עיין בסי׳ פ״ה מ״ה מ״ם שם בשם הש״ר דלה חירשי דברי הש"ע אהדדי ע"ש: (כא) בקיבה. דנפקא ליה מתורת איכל יחשיב כפרש וטנופת : (כב) שאוםר . כ' הש"ך פי' בללול יכ"ו כ' רמ"ה יכן ניהניי יהבהב בת"ח דאף לכתחלה מותר בקרוש מיהו בלגיל דשתי דאפי בדישבה אביר ינרה: דלכתחלה אסור אף בקרום משום מראית שין ימהרש"ל פכה דאפי הרים רבים חלב ממש מדינה וכן נרחה דעת הר"ן ידעת הי"ה: בני שנמ"ד. כתב הב משמע שנריך לשחות במליחתי כדי שיתני על החיר ייתחיל להחחיר כח ב כבי ס"ש סי"ח וצריך שיהא נמלה כ"כ שאיני נאכל חרחת חלרי כח"ש כבי ל א ב ה ונראה דאף לדידן דקו"ל בתליחה לאסיר מה יכן אפילי לא נתלה את חעט כד-ר שמולחין לצלי מ"מ יש להתור כאו בדישבר אם השחדי כי נפוניה אם נא נחור

בכה"ג כיון דבלה"ה הרבה פוסקים והמחבר מכללם חשבי ליה כפרש בעלמה אפי לללול עכ"ל ווכ' פר"ד הף לדידן דרי ל כדעה הרבה בורה ביבהה בריבי היינו לאסור כולו אבל לאסור כדי קליפה אוסר מיד ומיהו אף אם יש באותו חלב הנאסר כדי רליפה ביעוד להעור בי לריידי בר מעל"ע דהוי כבוש כמבושל: (כה) ס". כ' הש"ך לכאורה יש להקשות אמאי סגי בס' כיין שהיה דבר הרעבוד הכילי כדיה וד בריבי

החר ומתלבן ע"י האש ע"ש: כב. ה"נ פמור וכן האוכלם כו׳.

המכשל שליא נכן יה או עור נכאן וגידים ועצמות ועיקרי קרנים ומלפים הרכים כב ויט (טו) פמור וכן האוכלם פטור: ח יש יש מי שאומר דנסיובי דחלבא (פירוש חלב המתמצת מקפאון הגבינה) כג אינם (?) בכלל מי חלב ואסור מן התורה אלא מי חלב היינו אחר שעושים הגבינה

ש חמבשל שליל בחלב חייב וכן האוכלו אבל

מבשלים הנסיובי והאוכל צף מלמעלה ולא נשאר בו אלא מים בעלמא זהו הנקרא מי חלב: מ חלב הנמצא (°) (מ) בקיבה כד אינו חלב ומותר לבשל בו בשר אפילו בצלול שבח (טור בשם רייף

ורמב"ם) (ז) כה ויש מי (כנ) שאוסר (תוס׳ ורא״ש ור״ת ורשב״א : ורין) וכן נוהגין

י ב חלב הנמצא בקיבה כו וכבן וכתחולה אין והניחו בקיבה עד שילטען החלב כתוך הקיבה (ארוך כלל ייח בשם בקיבה עד שמחה והגיה אשיר") [בג] אבל בדיעבד אין לחום עד (ה) כז [כד] (כג) (טז) שנמלח בקיבתה כה (כה) או שעמד בו (מי) יום אחד וח (מי) כמ אסור לחעמיד בו: הגדה ואם העמיד בו [cr] אם הוא הצלול אוסר כל הגבינות (כי) $\overline{\tau}$ (יי) עד שיהא (כי) כי בחלב שהעמיד נגד הקיבה האסורה

וכדכתב בהג"ה בקעיף י' לחלק בין קרוש לללול ואף לכתחלה משמע בת"ח כלל ס"ה דמותר בקרוש ע"ש מיהו בללול דעתו דאפילו בדיעבד אסור וכדכתב בהג"ה בס"י מיהו נראה דלכתחלה אסור אף בקרום משום מראית העין כמ"ם בסעיף ד' ועיין בס"ק ז' ומהרש"ל פכ"ה סי' ק"ו פסק דאפינו קרוש חשוב חלב ממש מדינה כרש"י וכן נראה דעת הר"ן (וכן דעת הרוקח סי' תכ"ח ול"ע דבסי' תס"ד משמע דמחלק בין קרוש לללול ע"ש) וכן דעת האו"ה ריש כלל מ"ו: כו. לכתחלה אין הביהו כו'. הטעם מפורק שם שחלב הקיבה חריף וחמון שנמלח מעמידין בו: כז. שנמלח בקיבתה. ז"ל ב"י והשיעור שלריך שישהה במליחה שיחשב רותח נתבאר בסימן ס"ט גבי מולח בכלי שאינו מנוקב ושיעור מליחתו לשיהי׳ רותח כתב רבינו סיי ל״ה עכ״ל וה״כ

לדידן דקים לן במליחה לאסור מיד וכן אפילו לא נמלח רק מעט כדרך שמולחין לנלי מ"מ יש להתיר כאן בדיעבד אם העמידו בו גבינות אם לא נמלח בכה"ג כיון דבלאו הכי הרבה פוסקים והמחבר מכללם

[כ] או עוד. כמו שליא דאמר שם ל"צ קרא כרי וכ"ש עוד כמש"ש ע"ז בי העור והשליא כרי עור ששלקו והשליא כרי וכמו גידים כרי כמש"ש בנבלתה ולא בעור ועתוס" שם קי"ג כרי עור ששלקו והשליא כרי וכמו גידים כרי כמש"ש בנבלתה ולא בעור ושהוא חריף וחמוץ שהרי ב" ב"ה"ה דם כרי : [כא] ועידים כו", קי"ד א' : [כב] "בתהולה אין כר' . שהוא חריף וחמוץ שהרי

פתחי תשובה

ההראיה מש"ם דבכורות יש לדחות (ממש כמי שכתבתי בנ"ל. שלי"ת שוכתי לכיון לדעתון (אך כד כליה אחרת מתוספות סנהדרין דף ד' ע"ב ד"ה דרך בישול במ"ש בשם י"מ ע"ש: ב"ה דרך בישול במ"ש בשם י"מ ע"ש: (כו) שבור. עבה"ע וע"ן בש"ת שבסוף ס' מנחת ישקב סימן ע"ן בתבשיל של הלב שנתלא בתוכיו עלם הלול ויש להסתפק דלמא היה בתוכי מוח ונמס תוך התבשיל וליכא ס' שנמלא בתוכיו עלם הלול ויש להסתפק דלמא היה בתוכי מוח ונמס תוך התבשיל וליכא ס' שמולה לתוסי עלם הנוג ויש נהסחפק דמתה היה בחיכו מוח ונתש חון החבשית ונישם של בהבשיל נגד אותו החלול שבעלה הסור דספק איסור דאורייתה להותרה ע"ש והכליי בשיים בהבשיל נגד אותו החלול שבעלה הסור דספק איסור האיריתה בחים מוח ע"ש וושין פמיש. שלו סיותן איש ההיר בנה דלה מחקוען איסורה לומד שהיה בחוס מוח ע"ש ושין פמיש. שרה שלהה ביליה דהרי כאן משמע דעולתות הקשים כלי מוח אוסרים ג"כ מדרבן, אששה כלון ששורותיין כתב הסמ"ג דיש להסחפק לענון עור בחלב. דאינו אלה דבנן, אששה באותן שעורותיין החלומיין כבשרן כגון עור השליל ועור שתחת האליה ועור כית הבושת כמ"ש הרמכ"ם פ"ד מהלכות מילון כתון מות המצר גם לענין בניית והתור בהמילה ובהולה עייש: (טוז) שנכחה בקובתה.
עבה"ט בשם שיין, ועיין פמיינ שבתר דהם ומלה מולה מונים מועמת ולה שהה והעמית בעינת עבה"ט בשם שיין, ועיין פמיינ שבתר דהו להקל דתו הדי דהוריתה עייש ועמיים לעיל פק"ע: ונישל הגבינות המ"ל בח"ב בעל בק"ל מ"ל דהעור פ"ל בר"ת דמעמיד בעל בק" (יו) עד שירא פ" בהח"ב. ועש"ך הק"ל מ"ש דייול דהעור פ"ל בר"ת דמעמיד בעל בק"

נשם הביו הרא"ש שם בפסקיי ליינתי בסי' פ"ח סעיף ו' : טיר וכתב רבינו ירוחם וכתב רבינו דהפי לפיטת הרי"ף והגאוני ס"ו וע"ו כתב הרב בהג"ה וכן נוהגין בהף ע"ם שהוה פרש בעלמה מ"מ כבר לקחה טעם בשר יכשמעמיד ה"ל בשר במלב: בקודות הכפר

ידי דרם שמשלו שהיני עובר ידברי הרמב"ה ורש"י ברורים הם ונסתלקה ג"ב קושית חום" על רש"י הנ"ל בפרק כל הכשר ובמנחות ע"ש. ועוד נ"ל דהפילו להרמב"ש ורש" דיקה בחטהת פנימי הבל לה בחטחת חילוני משום דרחמני ולקה ונתן והאי דבר לקיחה ונהיום א"ב י"ל דמודי להפובקים כדם שבשלו חו במלחו ר"ל דחם הדם יצח הכשר ע"י מליחה (כמו שמכר הרְמב"ם ירש"י דחינו עובר לחשחת חינו עובר עליי 0"3:::1 כשין בחלב יגם רש"י שובר דשמני לב (הוא כדם בשין) בב"ם פ"ב משה"כ כדם שילה כ"י מליחה יבישול ומפשר דכל מידים נהרמב"ם להפוסקים דדם שפושלו ישמלמו איני אלא דרפגן מיירי נמי פכה"ג יבום ממורך קושי דעתו שלריך שישהה במליחתו כדי בהקביתי לעיל על כל הפוסקר דלכחורה הוא נגד הש"מ הסתם ח"ב דמה שמתר שנירת הינו עובר עליו מעשם דחינו רחי למוכח ודם שילה ע"ד בישול ומליחה היות ג"ד חינו רחי וחינו עובר עליו ודוק: ושם ש"ז ה"ד ו") "קשוח "י ב". לה קשה מידי מכמה ב"ו לה קשה מדי מכמה "יוורים" בחל בדל היו נותני חשבי ליה כפרש בעלמה אפילו לצלול וגם הוא מילחא דרבנן דמן התורה אינו אסור אלא דרך בישול ולא ע"י מליחה: כח. או שעמד בו יום אחד. פירוש מעל"ע דהוי ככבוש : כמ. אסור להעמיד בו. משמע דאין חילוק בין קרוש לצלול והיינו לכתחלה ואע"ג דמותר לבשל בקרוש אפילו לכתחלה וכמ"ש בס"ק כ"ה התם שאני שאין כאן איסור אלא משום חלב וכיון דקרוש הוא הוי כפירשא אבל הכא נהי דפירשא שעמים. חדת דהת חיהי גופיה הוא מ"מ כיון דנתלה או שהה מעל"ע בקיבה ע"כ קבלה טעם מעור הקיבה ולהכי אסור לכתחלה להעמיד בו גבינות מיהא לענין דיעבד בעמים: מות יאם מיטי בשים כחב לקמן סי' נייה סק"י דדעת הרח"ש דכל דבר שלריך דדעת הדח"ש דכנ דבר שנריך קלישה ולא שייך ביה קליפה כלי אסור ומהרא"יי דש"ל דלדעת הרא"ש שרי י"ל דחולק כלו אטור וב"י א"ל והוא

3100777

יסר פ"ו ט"ו ס"ק ר") (4) עד שרהא ס' בחלם. קשה די דעת הרא"ש שבתב כן לדעתנו בו". וכנקודות הכסף תירן דשתני הכה כיון שכנם בתיך הקיבה ונמלח בתוכה הקיבה ונמלח זישור שיתנה על האור יתית כמו שכתב הב"י דמי מלח בכלי שאינו מנוקב יבהה בו כבישור שיתנגו של החיר וירתית דמסור נהרמ"ש כל מה שנככש כדלעיל סימן

משח"כ השתח החמרינן בכל

לבורים שנתורה נטל"פ מותר מ"כ הא דאסור בב"ה אפינו נפגם אינו אנא כמו מסרי